

- ⁴ Науково-практичний коментар Кримінального кодексу України. – 3-тє вид., перероб. та доп. / За ред. М. І. Мельника, М. І. Хавронюка. – К., 2005. – С. 302.
- ⁵ Кримінальне право України: Особлива частина / М. І. Бажанов, Ю. В. Баулін, В. І. Борисов та ін.: За ред. професорів М. І. Бажанова, В. В. Сташиса, В. Я. Тація. – Київ -Харків: Юрінком Інтер – Право, 2002. – С. 56.
- ⁶ Горелик И. И. Правовые аспекты пересадки органов и тканей / И. И. Горелик. – Минск: Вышэйшая школа, 1971. – С. 15.
- ⁷ Чеботарьова Г. В. Уголовно-правовые проблемы трансплантации органов или тканей человека и донорства крови: Автореф. дис... канд. юрид.наук: 12.00.08 / Г. В. Чеботарьова. – НАН Украины. Ин-т государства и права им. В. М. Корецького. – К., 2003. – С. 14.
- ⁸ Павлова Н. В. Уголовно-правовое регулирование медицинской деятельности: Автореф. дис... канд. юрид. наук: 12.00.08 / Н. В. Павлова. – Московский государственный ун-т им. М. В. Ломоносова. – М., 2006. – С. 15.
- ⁹ Глушков В. А. Ответственность за преступления в сфере здравоохранения / В. А. Глушков. – К., 1987. – С. 32.
- ¹⁰ Сенюта І. Я. Медичне право: право людини на охорону здоров'я: Монографія / І. Я. Сенюта. – Львів: Астролябія, 2007. – С. 23–24.
- ¹¹ Конституція України. – К.: Наукова думка, 1996. – С. 10.
- ¹² Основи законодавства України про охорону здоров'я (Закон України від 19 листопада 1992 р. № 2801-ХІІ) // Законодавство України про охорону здоров'я. Збірник нормативно-правових актів. – К.: КНТ, 2004. – С. 16.
- ¹³ Там само. – С. 16–17.
- ¹⁴ Бердичевский Ф. Ю. Уголовная ответственность медицинского персонала за нарушение профессиональных обязанностей / Ф. Ю. Бердичевский. – М.: Юрид. лит., 1970. – С. 88.
- ¹⁵ Коржанський М. Й. Кваліфікація злочинів: навчальний посібник / М. Й. Коржанський // Видання 2-ге. – К.: Атіка, 2002. – С. 74.
- ¹⁶ Суховерхий В. Л. Гражданско-правовое регулирование отношений по здравоохранению / В. Л. Суховерхий // Сов. гос-во и право. – 1975. – № 6. – С. 104. Ойгензихт В. А. Нетипичные договорные отношения в гражданском праве / В. А. Ойгензихт. – Душанбе: Изд-во Тадж. ун-та, 1981. – С. 32.
- ¹⁷ Глушков В. А. Вказана праця. – С. 18.

Резюме

У статті з'ясовано місце злочину, передбаченого ст. 140 КК України, у системі суспільно небезпечних діянь у сфері охорони здоров'я. Проаналізовано проблеми визначення родового та безпосереднього об'єктів неналежного виконання професійних обов'язків медичним або фармацевтичним працівником та внесено на цій основі пропозиції щодо вдосконалення кримінального законодавства.

Ключові поняття: об'єкт злочину, право на здоров'я, право на охорону здоров'я.

Резюме

В статье определяется место преступления, предусмотренного ст. 140 УК Украины, в системе общественно опасных деяний в сфере охраны здоровья. Проанализированы проблемы определения родового и непосредственного объектов ненадлежащего исполнения профессиональных обязанностей медицинским или фармацевтическим работником и внесены на этой основе предложения по усовершенствованию уголовного законодательства.

Ключевые понятия: объект преступления, право на здоровье, право на охрану здоров'я.

Summary

The crime scene, foreseen in the 140 article of the Criminal Code of Ukraine, is defined in this article, in the system of socially harmful acts in the sphere of health care. The author analyzes the problems of determination of generic and direct objects in improper execution of professional duties by medical or pharmaceutical worker and tributes the propositions of improvements of criminal law on this basis.

Key words: object of a crime, a right for health, a right for healthcare.

Отримано 24.03.2011

А. В. ЩАСНИЙ

Андрій Володимирович Щасний, здобувач Інституту держави і права ім. В. М. Корецького НАН України

СУДДЯ ЯК СПЕЦІАЛЬНИЙ СУБ'ЄКТ ЗЛОЧИНУ У СКЛАДІ ПОСТАНОВЛЕННЯ СУДДЕЮ (СУДДЯМИ) ЗАВІДОМО НЕПРАВОСУДНОГО ВИРОКУ (ст. 375 КК УКРАЇНИ)

Обов'язковим елементом будь-якого складу злочину є його суб'єкт, яким відповідно до чинного Кримінального кодексу України (у подальшому – КК України) визнається фізична осудна особа, яка вчинила злочин

у віці, з якого може наставати кримінальна відповідальність (ч. 1 ст. 18 КК України). Цей вид суб'єкта в теорії кримінального права отримав назву загального. Крім нього, в КК України ціла низка статей передбачає відповідальність суб'єкта, який, крім загальних ознак, наділений додатковими (спеціальними) ознаками, які або прямо описані в диспозиції статті, або встановлюються шляхом тлумачення кримінально-правової норми. Такий суб'єкт в теорії кримінального права отримав назву спеціального. Його легальне визначення закріплене у ч. 2 ст. 18 КК України. Суб'єкт передбаченого ст. 375 КК України злочину – спеціальний. Ним є суддя, який постановив завідомо неправосудний вирок самостійно або у складі колегії суддів. У теорії кримінального права проблематика спеціального суб'єкта злочину взагалі та судді, як спеціального суб'єкта злочину, завжди привертала увагу багатьох вчених криміналістів. Зокрема, вона була предметом дослідження П. П. Андрушка, С. В. Бородіна, Я. М. Брайніна, С. А. Денисова, С. Є. Дідика, Н. Д. Квасневської, О. М. Костенка, Н. Ф. Кузнецової, І. П. Лановенка, Н. С. Лейкіної, Р. І. Міхєєва, В. Г. Павлова, Ш. С. Рашковської, О. Я. Светлова, В. В. Сташиса, В. Я. Тація, В. І. Терентьєва, В. В. Устименка, Б. С. Утевського та інших науковців. Однак, доводиться констатувати, що у працях цих вчених чітко не виділяються та не аналізуються ті спеціальні ознаки, якими повинен характеризуватися суддя, як спеціальний суб'єкт злочину, у складі постановлення ним завідомо неправосудного вироку. Тому саме це питання потребує дослідження та наукового обґрунтування. Окремого уточнення потребують і загальні ознаки суб'єкта злочину, якими повинен характеризуватися суддя, що також є предметом нашого дослідження.

Як було зазначено вище, поняття загального суб'єкта злочину розкривається у ч. 1 ст. 18 КК України. У ній виділяються такі три його обов'язкові ознаки: 1) особа є фізичною; 2) особа має бути осудною; 3) особа досягнула встановленого у КК України віку. Відсутність хоча б однієї із зазначених ознак унеможлиблює визнавати особу, яка вчинила суспільно небезпечне діяння суб'єктом злочину. Першою загальною ознакою суб'єкта злочину є та, що ним може визнаватися лише фізична особа (людина). Це поняття використовується у праві на протигагу такому поняттю – як «юридична особа», а в кримінальному праві – для відмежування фізичних осіб, як суб'єктів злочину, і юридичних осіб, які за чинним законодавством України суб'єктами злочинів не визнаються.

Положення про те, що суб'єктом злочину є лише фізична особа, впливає з особливостей правової системи України. У теорії кримінального права зазначається, що це положення стало одним із найважливіших надбань людства на його шляху до цивілізації, прогресу та демократії¹. Осудність і досягнення особою віку, з якого настає кримінальна відповідальність, як ознаки суб'єкта злочину, тісно пов'язані між собою та доповнюють один одного у складі злочину. Суб'єкт злочину як кримінально-правове поняття, на думку Я. М. Брайніна, немислимий без цих двох ознак². У чинному КК закріплюються поняття «осудність» (ч. 1 ст. 19), «неосудність» (ч. 2 ст. 19) та «обмежена осудність» (ч. 1 ст. 20).

Ще однією ознакою загального суб'єкта злочину є вік, з якого настає кримінальна відповідальність. Здатність особи належним чином оцінювати свої вчинки, мати можливість вибирати відповідні варіанти поведінки за наявності різних спонукальних мотивів залежать від досягнення особою відповідного віку³. Відповідно до ч. 1 ст. 22 КК України, кримінальній відповідальності підлягають особи, яким до вчинення злочину виповнилося шістнадцять років (це т. зв. загальний вік, з якого настає кримінальна відповідальність). Визначити вік, з якого настає кримінальна відповідальність судді за постановлення завідомо незаконного вироку можна на підставі аналізу нормативних вимог, яким повинен відповідати кандидат на посаду судді. Статті 127, 128 Конституції України передбачають загальний вік – 25 років щодо кандидата на посаду судді. У Законі України «Про судоустрій та статус суддів» від 7 липня 2010 р. (у подальшому – Законі) зафіксовано, що на посаду судді може бути рекомендований громадянин України, не молодший двадцяти п'яти років⁴. Отже, мінімальний вік, з якого може наставати кримінальна відповідальність судді за постановлення завідомо неправосудного вироку становить 25 років.

Спеціальні ознаки судді як суб'єкта постановлення завідомо неправосудного вироку впливають з нормативно-правових актів України. Так, у Законі передбачено, що суддею є громадянин України, який відповідно до Конституції України та цього Закону призначений чи обраний суддею, займає штатну суддівську посаду в одному з судів України і здійснює правосуддя на професійній основі⁵. Проаналізувавши відповідне законодавство слід дійти висновку, що суддя повинен характеризуватися такими спеціальними ознаками: наявність вищої юридичної освіти; проходження спеціальної підготовки та складання кваліфікаційного іспиту; стаж роботи в галузі права не менш як 3 роки; проживання на території України не менше 10 років; володіння державною мовою; призначення або обрання суддею; наділення особи повноваженнями виконувати обов'язки судді на професійній основі; зайняття штатної суддівської посади в одному з судів України.

Наявність вищої юридичної освіти. У п. 1 ч. 4 ст. 64 Закону зазначається, що під цією ознакою розуміється вища юридична освіта, здобута в Україні за освітньо-кваліфікаційним рівнем спеціаліста або магістра, а також вища юридична освіта за відповідним освітньо-кваліфікаційним рівнем, здобута в іноземних державах та визнана в Україні в установленому Законом порядку⁶. На сьогодні у законодавстві України немає вимог про відповідні освітні стандарти. А тому не має значення, в якому вищому навчальному закладі особа здобула вищу юридичну освіту. Зазначимо, що особа, яка досягнула встановленого законом віку для зайняття посади судді, а також здобула вищу юридичну освіту, має умовний статус претендента на посаду судді. «Після попередніх перевірок особі офіційно повідомляється, що вона відповідає вимогам кандидата на посаду судді та допускається до складання кваліфікаційного іспиту, або їй в цьому офіційно відмовляють»⁷.

Однак, здобуття вищої юридичної освіти недостатньо для того, щоб бути професійним суддею. Для цього, зокрема, необхідно пройти *спеціальну підготовку*, яка включає теоретичну підготовку судді у спеціалізованому юридичному вищому навчальному закладі четвертого рівня акредитації та практичну підготовку в Національній школі суддів України. Строк такої спеціальної підготовки становить шість місяців. За результатами такої спеціальної підготовки кандидати на посаду судді отримують документ установленого зразка, а матеріали кандидатів, які успішно пройшли спеціальну підготовку, направляються до Вищої кваліфікаційної комісії суддів для складення кваліфікаційного іспиту (ст. 69 Закону)⁸.

Кваліфікаційний іспит є атестуванням особи, яка пройшла спеціальну підготовку і виявила бажання бути рекомендованою для призначення на посаду судді. Кваліфікаційний іспит полягає у виявленні належних теоретичних знань та рівня професійної підготовки кандидата на посаду судді, ступеня його готовності здійснювати правосуддя з питань юрисдикції відповідного суду, а також особистих і моральних якостей кандидата (ч. 1 та 2 ст. 70 Закону)⁹. Кваліфікаційний іспит проводиться у кілька етапів. По-перше, це складання письмового анонімного тестування. По-друге, це виконання практичного завдання з метою виявлення рівня практичних навичок та умінь у застосуванні закону. Письмове анонімне тестування проводиться Вищою кваліфікаційною комісією суддів у спеціально відведеному для цього приміщенні, хід тестування фіксується за допомогою технічних засобів відео- та звукозапису (ч. 4 ст. 70 Закону)¹⁰. Як зазначає Л. М. Москвич, «претендент на посаду судді стає кандидатом у судді з моменту його добору з числа осіб, які відповідають вимогам кандидатського цензу за результатами проходження кваліфікаційної атестації. Таким чином, фігура кандидата на посаду судді виникає лише після зачі претендентом кваліфікаційного іспиту»¹¹.

Стаж роботи у галузі права не менш як три роки. На відміну від раніше чинного Закону України «Про статус суддів» такий стаж не залежить від суду в якому працює суддя. Згідно з п. 2 ч. 4 ст. 64 Закону стажем роботи у галузі права, наявність якого дає підстави призначити особу на посаду судді, є стаж роботи особи за спеціальністю після здобуття нею вищої юридичної освіти за освітньо-кваліфікаційним рівнем не нижче спеціаліста¹². У Положенні про порядок кваліфікаційної атестації суддів, затвердженому наказом Державної судової адміністрації України від 4 серпня 2006 р. зазначається, що «при проведенні кваліфікаційної атестації судді та вирішенні питання про присвоєння йому кваліфікаційного класу враховується стаж його попередньої роботи на посадах судді, державного арбітра, прокурора, помічника прокурора, слідчого, адвоката, а також стаж іншої роботи» (п. 6.4)¹³. Як зазначає О. Толочко, «... відсутність у законі визначення критеріїв віднесення певних видів діяльності до «роботи у галузі права» призводить до нечіткості при визнанні кваліфікаційними комісіями суддів та Вищою Радою юстиції деяких видів діяльності як юридичної практики (наприклад, виконання обов'язків депутата органів місцевого самоврядування, викладацька діяльність тощо). Досить часто необхідний стаж юридичної практики сприймається формально (включення до необхідного стажу роботи у галузі права часу перебування в частково оплачуваній або додатковій відпустці по догляду за дитиною, інших відпустках відповідно до чинного трудового законодавства). Такий «стаж роботи у галузі права» не забезпечує необхідного рівня професійного досвіду майбутнього судді»¹⁴. Не можемо погодитися з думкою цього науковця. Адже викладацька діяльність за спеціальністю формує у особи необхідний рівень теоретичної та практичної підготовки для того, щоб обіймати посаду судді. Що стосується часу перебування у відпустках, то, на нашу думку, вона може зараховуватися у стаж роботи у галузі права лише у тому випадку, коли відпустка була надана під час виконання обов'язків за однією з посад у галузі права. Стаж роботи у галузі права визначається на підставі записів у трудовій книжці. У необхідних випадках можуть бути витребувані копії наказів про призначення на посаду, посадові інструкції та інші відомості про характер роботи, що виконується чи виконувалась кандидатом на посаду судді.

Проживання в Україні не менше 10 років. Ця вимога до кандидата на посаду судді визначається у статтях 127 та 128 Конституції України та не залежить від виду суду. На нашу думку, при встановленні цієї вимоги не має значення постійність та безперервність проживання особи на території України. При визначенні терміну проживання в Україні в тому разі, коли кандидат не постійно проживає на території України, враховується сумарний строк, який не повинен бути меншим, ніж десять років.

Володіння державною мовою як спеціальна ознака судді означає, що відповідна особа вільно володіє українською мовою, які має у нашій країні статус державної (ст. 10 Конституції України).

Призначення або обрання на посаду судді. Згідно з Конституцією України, а також Законом України «Про судоустрій та статус суддів» призначення осіб на посаду судді вперше здійснюється Президентом України, а обрання безстроково – Верховною Радою України. Призначення на посаду судді вперше проходить етапи, визначені у ст. 66 Закону, починаючи від розміщення Вищою кваліфікаційною комісією суддів України на своєму веб-порталі оголошення про проведення добору кандидатів на посаду судді з урахуванням прогнозованої кількості вакантних посад суддів та опублікування такого оголошення в газетах «Голос України» та «Урядовий кур'єр», закінчуючи прийняття Президентом України рішення про призначення кандидата на посаду судді¹⁵. Обрання судді безстроково розпочинається зі звернення кандидата з письмовою заявою до Вищої кваліфікаційної комісії суддів України про рекомендування його для обрання на посаду судді безстроково і закінчується прийняттям рішення Верховною Радою України про обрання на посаду судді безстроково відповідно до подання Вищої кваліфікаційної комісії суддів України (ст. 74 Закону)¹⁶.

Наявність у особи повноважень виконувати обов'язки професійного судді. Відповідно до ст. 127 Конституції України правосуддя здійснюють професійні судді та, у визначених законом випадках, народні засідателі й присяжні. Суб'єктом злочину, передбаченого ст. 375 КК України, може бути лише професійний суддя, оскільки на нього міститься пряма вказівка в диспозиції частин цієї статті. Професійні судді мають

відповідний правовий статус, який закріплений у законодавстві України, зокрема, у Конституції України, Законі та в інших нормативно-правових актах. Правовий статус суддів – це цілісна правова категорія, що характеризує весь спектр як юридичних можливостей, так і соціально-психологічних якостей людини, на яку покладено функцію здійснення судової влади. Фундаментальними, вихідними елементами, що становлять зміст правового статусу професійного судді є службові права, службові обов'язки, повноваження та право-суб'єктність. Особа набуває правового статусу професійного судді з моменту, коли вона вступила на посаду. На думку Н. Д. Квасневської, «...свідченням чого є складання суддею присяги. Лише після цього суддя стає суб'єктом процесуальних правовідносин»¹⁷. Таке висловлювання вимагає певного уточнення. Відповідно до ст. 55 Закону особа, призначена на посаду судді вперше, набуває повноважень судді після складення присяги. Як зазначає С. В. Прилуцький, посилаючись на вчених В. О. Євдокимова, Я. Л. Іваненка, «особа, яку призначено на посаду судді, але яка не принесла присягу, не несе відповідальність за порушення присяги, а тому вона не повинна допускатись до здійснення судочинства... Принесення присяги – це перший службовий акт, з якого повинна починатись діяльність на посаді професійного судді»¹⁸. Що стосується обрання на посаду судді безстроково, то відповідно до п. 6 ст. 79 Закону особа, обрана на посаду судді безстроково, набуває статусу судді з дня набрання чинності відповідною постановою Верховної Ради України. Відповідно до ст. 138 Регламенту Верховної Ради України, постанови Верховної Ради України набирають чинності з дня їх прийняття, якщо інше не передбачене самою постановою¹⁹.

Крім цього, професійний суддя, як спеціальний суб'єкт злочину, не повинен бути звільнений з посади судді, тобто на момент постановлення завідомо неправосудного вироку у нього не повинні закінчитися повноваження професійного судді. Повноваження судді закінчуються з моменту звільнення його з посади. Відповідно до ч. 5 ст. 136 Конституції України, суддя звільняється з посади органом, що його обрав або призначив, у разі: закінчення строку, на який його обрано або призначено; досягнення суддею шістдесяти п'яти років; неможливості виконувати свої повноваження за станом здоров'я; порушення суддею вимог щодо не-сумісності; порушення суддею присяги; набрання законної сили обвинувальним вироком суду щодо нього; припинення його громадянства; визнання його безвісно відсутнім або оголошення померлим; подання суддею заяви про відставку або про звільнення з посади за власним бажанням. Повноваження судді припиняються з його смертю.

Однак, настання вище перерахованого юридичного факту (крім припинення повноважень у випадку смерті) ще не означає автоматичного припинення повноважень судді. Адже законодавство України визначає процедуру звільнення професійного судді з посади. Ст. 100 Закону передбачає, що суддя суду загальної юрисдикції звільняється з посади органом, який його обрав або призначив за поданням Вищої Ради юстиції. Процедура звільнення судді з посади детально регламентується у розділі VII Закону²⁰. Як наочно демонструє вище проведений аналіз процедури звільнення судді з посади, відповідний юридичний факт має бути належно оформлений у встановленому законом порядку. Конституційний Суд України в ухвалі у справі про законопроект № 4105 з внесеними до нього поправками зазначив, що «згідно з частиною п'ятою статті 126 Конституції України суддя звільняється з посади органом, що його обрав або призначив.... Досягнення суддею граничного віку перебування на посаді не означає автоматичного припинення його повноважень, а згідно частини 5 статті 126 Конституції України ..., статті 15 Закону України «Про статус суддів» є лише підставою для прийняття відповідного рішення компетентним органом. До прийняття рішення про припинення його повноважень суддя здійснює свої повноваження на загальних підставах і користується статусом судді у повному обсязі»²¹.

Зайняття штатної суддівської посади в одному з судів України означає, що суддя як спеціальний суб'єкт постановлення завідомо неправосудного вироку має входити до суддівського корпусу відповідного суду (корпусу професійних суддів)²². Ця ознака означає, що суддею може бути лише та особа, яка здійснює свої професійні обов'язки відповідно до штатного розпису відповідного суду. Це, насамперед, особи, які безпосередньо здійснюють судочинство, а також особи, які займають адміністративні посади у суді. До них належать посади голови суду та заступника (заступників) голови суду (ч. 1 ст. 20 Закону).

Отже, відповідно до розглянутих вище ознак, суддя, як спеціальний суб'єкт постановлення завідомо неправосудного вироку, – це фізична осудна особа, яка досягла двадцятип'ятирічного віку, здобула вищу юридичну освіту, пройшла спеціальну підготовку та склала кваліфікаційний іспит, має стаж роботи в галузі права не менш як три роки, проживає на території України не менше 10 років, володіє державною мовою, призначена або обрана суддею, наділена повноваженнями виконувати обов'язки судді на професійній основі та займає штатну суддівську посаду в одному з судів України.

¹ Уголовное право России. Части Общая и Особенная: [учеб.] / М. П. Журавлев [и др.]; [под ред. А. И. Рарога]. – [5-е изд., перераб. и доп.]. – М.: ТК ВЕЛБИ, Изд-во Проспект, 2005. – 696 с. – С. 199.

² *Брайнин Я. М.* Уголовная ответственность и ее основание в советском уголовном праве / Я. М. Брайнин. – М.: Юридическая литература, 1963. – 275 с. – С. 218.

³ *Терентьев В. И.* Ответственность специального субъекта преступления по уголовному праву Украины: дисс.... канд. юр. наук / Виктор Иванович Терентьев. – Одесса, 2003. – 195 с. – С. 48.

⁴ Про судоустрій та статус суддів: Закон України від 7 липня 2010 року / Верховна Рада України // Відомості Верховної Ради України. – 2010. – № 41 / № 41–42; № 43; № 44–45 / стор. 1468. – Ст. 529.

⁵ Там само.

⁶ Там само.

⁷ Москвич Л. М. Професіоналізм суддів як передумова побудови ефективної судової системи / Л. М. Москвич // Вісник Луганського державного університету внутрішніх справ ім. Е. О. Дідоренка. – 2010. – № 1. – С. 2–6.

⁸ Про судоустрій та статус суддів : Закон України від 7 липня 2010 року / Верховна Рада України // Відомості Верховної Ради України. – 2010. – № 41 / № 41–42; № 43; № 44–45 / стор. 1468. – Ст. 529.

⁹ Там само.

¹⁰ Там само.

¹¹ Москвич Л. М. Вказана праця. – С. 2.

¹² Про судоустрій та статус суддів: Закон України від 7 липня 2010 року / Верховна Рада України // Відомості Верховної Ради України. – 2010. – № 41 / № 41–42; № 43; № 44–45 / стор. 1468. – Ст. 529.

¹³ Положення про порядок кваліфікаційної асистації суддів, затвердженого наказом Державної судової адміністрації України від 4 серпня 2006 року № 80 [Електронний ресурс]. – Режим доступу до документа <http://www.court.gov.ua/dsa/14/n47.htm>.

¹⁴ Толочко О. Деякі шляхи удосконалення гарантій незалежності суддів // О. Толочко // Юридичний журнал. – 2005. – № 10. – С. 43–45.

¹⁵ Про судоустрій та статус суддів: Закон України від 7 липня 2010 року / Верховна Рада України // Відомості Верховної Ради України. – 2010. – № 41 / № 41–42; № 43; № 44–45 / стор. 1468. – Ст. 529.

¹⁶ Там само.

¹⁷ Квасневська Н. Д. Відповідальність за постановлення суддею (судьями) завідомо неправосудного вироку, рішення, ухвали або постанови в Україні (кримінально-правове та криминологічне дослідження): дис. ... канд. юр. наук / Н. Д. Квасневська. – К., 2009. – 212 с.

¹⁸ Прилуцький С. В. Формування корпусу професійних суддів України / С. В. Прилуцький: автореф. дис. ... канд. юрид. наук: спец. 12.00.10 «Судоустрій; прокуратура та адвокатура». – К., 2003. – 15 с.

¹⁹ Про регламент Верховної Ради України: Закон України від 10 лютого 2010 року // Відомості Верховної Ради України. – 2010. – № 14–15. – № 16–17. – Ст. 133.

²⁰ Про судоустрій та статус суддів: Закон України від 7 липня 2010 року / Верховна Рада України // Відомості Верховної Ради України. – 2010. – № 41 / № 41–42; № 43; № 44–45 / стор. 1468. – Ст. 529.

²¹ Про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за клопотанням 47 народних депутатів України щодо відкриття нового провадження у справі за зверненням Верховної Ради України про надання висновку щодо відповідності законопроекту «Про внесення змін до Конституції України» вимогам статей 157 і 168 Конституції України (справа про законопроект № 4105 з внесеними до нього поправками : Ухвала Конституційного Суду України від 30 червня 2004 року // <http://www.zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=v056u710-04.htm>.

²² Прилуцький С. В. Вказана праця. – С. 3.

Резюме

У статті розглядається проблема судді як спеціального суб'єкта постановлення завідомо неправосудного вироку. Автор виділяє та характеризує загальні та спеціальні ознаки цього суб'єкта злочину, на підставі яких формулює поняття судді як спеціального суб'єкта постановлення завідомо неправосудного вироку.

Ключові слова: суддя, спеціальний суб'єкт злочину, завідомо неправосудний вирок, постановлення.

Резюме

В статье рассматривается проблема судьи как специального субъекта постановления заведомо неправосудного приговора. Автор выделяет и характеризует общие и специальные признаки этого субъекта преступления, на основании которого формулируется понятие судьи как специального субъекта постановления заведомо неправосудного приговора.

Ключевые слова: судья, специальный субъект преступления, заведомо неправосудный приговор, постановление.

Summary

The problem of a judge as a special entity knowingly rendered an unjust verdict. Author distinguishes and characterizes the general and specific features of the perpetrator, under which articulates the notion of judges as a special entity knowingly rendered an unjust verdict.

Key words: judge, the special subject of crime, knowingly unfair verdict rendered.

Отримано 5.04.2011